

Дни на
**КРЪВ И
ЗВЕЗДНА
СВЕТЛИНА**

ЛЕЙНИ ТЕЙЛЪР

Превод Анелия Янева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Days of Blood and Starlight*

Copyright © 2012 by Laini Taylor

Map copyright © 2012 by Jim Di Bartolo

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company, New York, New York, USA. All rights reserved.

Дизайн на корицата Алисън Импли

Илюстрация на корицата © 2012 Клиф Нелсън

Снимка на корицата © Маркълс Лукони / Getty Images / Gulliver Photos

Корица © 2012 Hachette Book Group, Inc.

Превод Анелия Янева

Редактор Виктория Бешлийска

Коректор Тереза Бачева

Издава „Егмонт България“

1142 София, ул. „Фритъоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2013

ISBN 978-954-27-0867-4

*Имало едно време
един ангел и един дявол, хванали ядец
от двете страни.*

Прекършили го и светът се разчупил на две.

МОМИЧЕТО НА МОСТА

Прага, началото на май. Небето тегнеше сиво над приказните покриви, а целият свят наблюдаваше. Дори сателитите следяха Карловия мост, в случай че... посетителите... се върнат. В този град и преди се бяха случвали необикновени неща, но не чак толкова необикновени. Поне не и откакто съществува телевизия, която да ги докаже. Или *изцеди докрай*.

– Хайде, кажи, че ти се пишка.

– Моля?! *Не*. Не ми се пикае. Даже не си го и помисляй!

– Хайде де! И сама щях да го направя, стига да можеш. Но съм момиче.

– Така си е. Животът е толкова несправедлив. Въпреки това няма да се изпикая върху бившето гадже на Кару заради теб.

– Какво?! И дума не съм обелила за това. – Зузана продължи с възможно най-разумен тон: – От теб искам само да се изпикаеш в един балон, за да го пусна после върху него.

– Аха! – Мик се престори, че обмисля предложението близо секунда и половина. – *Не*.

Зузана изпъшка тежко.

– Добре тогава. Но и сам знаеш, че си го заслужава.

Обектът на този разговор стоеше на десетина крачки от тях, заобиколен от международен новинарски екип и даваше интервю. Това не беше първото му интервю. Нито дори десетото. Зузана вече им беше изгубила бройката. Но причината

точно то да е особено вбесяващо бе, че се провеждаше на парадното стълбище пред сградата, където беше апартаментът на Кару. Досега нейният бивш дом успя да привлече вниманието на всевъзможни полицейски и тайни служби, въпреки че адресът не беше разгласен под път и над път.

Каз упорито трупаше известност като бившето гадже на *Момичето на моста*, както наричаха Кару след невиджданото меле, привлякло погледите на целия свят към Прага.

– Ангели – едва отрони репортерката, млада и красива, типично лице от телевизията. – Какво ще кажете за това?

Каз се разсмя. Предугаждайки това, Зузана избухна в прес-торен смях заедно с него.

– Какво искате да кажете – че наистина съществуват ангели или че моето гадже е на страната на лошите?

– Бивше гадже – просъска Зузана.

– Предполагам, и двете – разсмя се репортерката.

– Нито едното, нито другото е вярно – заяви Каз. – Но около Кару винаги е имало някаква мистерия.

– Например?

– Ами, тя беше толкова потайна... чак не е за вярване. Аз и досега не знам нейната националност или фамилията ѝ, ако изобщо е имала такава.

– И това не ви притесняваше?

– Не, беше яко. Представете си – красиво и загадъчно момиче! Винаги носеше нож в ботуша си, говореше много различни езици и непрекъснато рисуваше чудовища в нейния...

– Защо не разкажеш как те метна през прозореца – провикна се Зузана.

Каз се опита да пропусне това покрай ушите си, но репортерката я чу.

– Вярно ли е? Нарани ли ви?

– Е, това определено не е сред най-любимите ми случки. – Бегла чаровна усмивка. – Но не се почувствах наранен. Предполагам, вината беше моя. Подплаших я. Стана неволно, но по онова време тя имаше някакви неприятности и беше доста

изнервена. Заварих я цялата обляна в кръв и боса на снега.

– Ужас! Каза ли ви какво се е случило?

– Не! Защото предпочете да го метне през прозореца! – провикна се отново Зузана.

– Всъщност беше врата – обади се Каз, стрелкайки Зузана с поглед. После посочи стъклената врата зад себе си. – Тази врата.

– Точно тази ли? – Репортерката беше много доволна. Тя се протегна и докосна вратата, сякаш в това имаше някакъв особен смисъл. Сякаш подмененото стъкло на вратата, разбита някога от лелящото тяло на второразредния актьор, изпращаше някакво важно послание към света.

– Моля те! – настояваше Зузана. – Сега стои точно под балкона. – Зузана получи ключовете от апартамента на Кару тъкмо навреме, за да скрие скицниците на своята приятелка, преди разследващите да сложат ръка върху тях. Кару беше пожелала Зузана да остане да живее тук, но сега, благодарение на Каз, мястото приличаше на същински цирк. – Ето виж! – посочи Зузана. – Може да го уцелим право в главата. Толкова чай изпи...

– Не.

Репортерката се наклони към Каз заговорнически:

– А къде е тя сега?

– Стига, бе! – промърмори Зузана. – Де да знаеше! Като че ли би премълчал пред всичките двайсет и пет репортери досега, за да сподели единствено с нея тази изключителна тайна!

Долу на стълбището Каз сви рамене.

– Нали всички видяхме как отлетя. – Той поклати глава, сякаш все още не можеше да повярва, и погледна право в камерата. Изглеждаше много по-красив, отколкото заслужава. Точно заради него на Зузана ѝ се щеше красотата да може да бъде отнемана като наказание за лошо поведение. – Тя отлетя – повтори той, ококорил очи в престорена почуда. За него интервютата бяха нещо като представление: едно и също се повтаряше отново и отново с незначителни импровизации в

зависимост от въпросите. Вече наистина започваше да се изтъква.

– И вие нямате дори най-малка представа къде може да е отишла?

– Не. Тя непрекъснато заминаваше някъде и се губеше с дни. Никога не казваше къде отива, но винаги се връщаше много изтощена.

– Смятате ли, че и сега ще се върне?

– Надявам се. – Още един разчувстван поглед към окото на камерата. – Толкова ми липсва!

Зузана простена, сякаш нещо я боли.

– О-о-о, накарай го да млъкне-е-е!

Само че Каз не млъкваше. Обръщайки се отново към репортерката, той продължи:

– Единствената полза от тази случка е, че мога да я използвам в работата си. Копнежът, въпросите без отговор... те обогатяват моето изпълнение. – С други думи: „Стига сме обсъждали Кару, дайте да поговорим за мен!“.

Репортерката захапа въдицата.

– Значи вие сте актьор? – изгука тя и с това търпението на Зузана се изчерпа.

– Край, повече не издържам – сопна се тя на Мик. – А ти продължавай да стискаш в мехура си безценния чай.

– Зузе, ама ти какво... – започна той, но тя вече се отдалечаваше с решителна крачка. Не му оставаше друго, освен да я последва.

И когато три минути по-късно един розов балон се стовари право върху главата на Каз, той трябваше да благодари на Мик, че онова, което го обля от глава до пети, не беше чайт от неговия пикочен мехур. Оказа се парфюм, няколко шишета, смесен със сода за хляб, така че да се получи чудно лепкава каша. Тя сплъсти косата му и му подлюти очите, но неговото изражение беше направо безценно. Зузана успя да го види, защото, макар интервюто да не се предаваше на живо, телевизионният канал реши да го излъчи.

Отново и отново.

Това си беше победа, макар и напразна, защото, когато набра телефона на Кару – за осемдесет и шест хиляди и четиристотен път – директно се включи гласовата поща. Зузана разбра, че той е излязъл от строя. Най-добрата ѝ приятелка беше изчезнала вероятно в някакъв отвъден свят и дори многократно излъчваният образ на зяпналия Каз, увенчан с корона от парфюмирана каша и останки от розов балон, не можеше да я утеши.

Пикнята обаче определено щеше да го направи.

Лейни Тейлър е американска авторка на фентъзи романи, сред които *Blackbringer* и *Siksinger* от серията *Dreamdark* и сборникът от три фантастични новели *Lips Touch: Three Times*. „Дни на кръв и звездна светлина“ е дългоочакваното продължение на романа ѝ

„Създадена от дим и кост“ – първата книга от трилогията, която носи същото име.

Лейни следва литература в Калифорнийския университет в Бъркли, след което учи илюстрация в Калифорнийския университет по изкуства в Сан Франциско. Определя се за „писател-художник-мечтател-маниак“. В живота си има периоди, през които продава книги, пише и редактира пътеводители, а междуременно излага картините си из базари за изкуство.

Днес писателката живее в Портланд, Орегон, заедно със съпруга си илюстратора Джим ди Бартоло, с когото се запознава в университета. Домът им Лейни е превърнала в творчески оазис, място, където може да създава приказни истории за дъщеря си Клементин Пай, да пише, да рисува и да продължава да изследва вътрешното си вдъхновение.

Още информация за авторката и книгата може да откриете на адрес <http://egmontbulgaria.com>